

La meva sentència

written by Josep Pérez Franco | 15 de març de 2019

Estem immersos en la fase judicial del Tribunal Suprem contra els presos polítics catalans. Coneixem el seu desenvolupament i el munt de notícies i opinions que apareixen cada dia en tots els mitjans de comunicació. L'amplitud del tractament de què disposem a Catalunya a diferència dels espanyols, que només ho poden seguir pel canal de RTVE 24h, és important i desigual. Nosaltres ho podem viure com si estiguéssim a la sala del Suprem i s'ha generalitzat entre els ciutadans el seguiment diari. Aquesta rutina acumulada ha permès fer un curs de dret penal i processal i consegüentment han sorgit una munió d'experts per tot arreu. El contrast amb els ciutadans de la resta de l'Estat és sorprenent, perquè ni tenen interès, ni els poders polítics ho han facilitat, i s'ha produït una ocultació que condueix a sospitar en la voluntat política de mantenir-los desinformatos que limita la possibilitat de seguir i escoltar en directe tots els actors i poder estructurar una opinió personal. El món del futbol és un tema atractiu que segueix tothom, per aquest motiu, les declaracions del jugador del Barça, Gerard Piqué, són rellevants. Va suggerir a la gent que es preocupi menys de parlar del VAR i es preocupi més de parlar del judici als presos polítics i les seves paraules: "El judici és injust. L'he pogut veure des del primer dia, he viscut el que va passar a Catalunya i aquesta gent no és culpable", han arribat a tots els racons del món. Quina lliçó de civisme, patriotisme i valentia que ha donat Gerard Piqué a tanta gent que està muda i mira a un altre lloc, que també és mediàtica i que la seva opinió pot tenir influència en la ciutadania. Molts d'ells s'han omplert la boca moltes vegades de denúncies i han fet d'activistes *progres* de saló, en causes nobles llunyanes, sense cap risc personal.

Com ja es parla prou del judici (monotema), que ens té a tots en tensió, crec que no puc aportar anàlisis i arguments nous,

ja que ja són prou esgrimits diàriament de forma abundant en els mitjans de comunicació i en les converses del nostre entorn. Això sí, vull assenyalar les declaracions decebedores i sorprenents dels principals responsables del Govern espanyol, Srs. Rajoy i Zoido i Sra. Soraya Sainz de Santamaria. La ciutadania espanyola hauria d'estar alarmada i preocupada en veure la manca d'assumpció de responsabilitat per part dels càrrecs més importants del Govern de l'Estat i la seva actuació mimètica i robotitzada, no recordant i mentint tranquil·lament, i el que és pitjor, demostrant una greu deslleialtat, no assumint cap paper decisor i descarregant tota la responsabilitat en els subordinats. Tot plegat patètic! Els ciutadans també haurien d'estar preocupats per les contínues ingerències del cap de l'Estat i per algunes de les seves desafortunades declaracions, com per exemple, quan va dir l'heretgia, que no hi ha democràcia per sobre de la llei. Aquest és un concepte reaccionari, perquè la voluntat popular manifestada de forma referendària o a través de la representació popular, és la que configura el *corpus* legal, que es transforma i es regula en funció de l'evolució i les necessitats de la societat. En aquest sentit s'han pronunciat polítics i professionals del dret de diferents països. En una societat democràtica, a diferència d'una dictadura, no és la llei la que determina la voluntat dels ciutadans, sinó que és aquesta la que crea i modifica quan ho considera necessari, la legalitat.

Em sembla que avui cap de nosaltres i tampoc els magistrats, fiscals i advocats que intervenen en el judici no veuen enlloc l'acusació de rebel·lió i sedició que ha sigut el motiu de la imputació i de tenir en presó provisional més d'un any el Govern de la Generalitat i els responsables de les associacions civils ANC i Òmnium, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart. No comentaré el calvari innecessari patit durant tant de temps per part dels presos polítics i els familiars, i les vexacions rebudes. Davant del que estem veient, on es jutgen uns fets irreals que s'articulen a través d'un relat de

ficció, l'única sentència justa i plausible és l'absolució, ja que no es va produir cap rebel·lió, perquè la rebel·lió va associada a la violència. A l'Estat espanyol l'últim cas paradigmàtic de rebel·lió fou el perpetrat el 23F pels guàrdies civils armats que varen entrar disparant en el Congrés de Diputats, i retenien contra la seva voluntat diputats i tot el Govern de l'Estat. Si es produeix l'absolució, la qüestió és si la ciutadania espanyola ho podrà pair i entendre després de la campanya unànime de condemna desplegada pels mitjans de comunicació, i tota la cridòria persistent dels *hooligans* del tripartit del 155 que no es quedaran quiets i muts intimidaran per tots els mitjans i proclamaran l'apocalipsi.

La meva sentència per a tots els encausats, a més de la total absolució, és la de facilitar i sol·licitar a tots ells la creació pública d'un Institut de Civisme perquè hi imparteixin un màster en teoria i praxi democràtica, en drets de manifestació pacífica, en desobediència civil, en drets de manifestació, en llibertat d'expressió i especialment en el dret d'autodeterminació dels pobles, consagrat en la Declaració dels Drets Humans, i ratificat per l'Estat espanyol i assumit en la mateixa Constitució espanyola del 1978. Els acusats han donat un bany al Tribunal i han demostrat una consistència intel·lectual magistral, que els faculta sobradament per fer aquesta tasca pedagògica d'alt nivell democràtic. Aquest màster seria obligatori per a tots els polítics, magistrats, jutges i fiscals, personal d'ordre públic i militar, funcionariat de l'Administració pública, ensenyants, periodistes i personal dedicat a la comunicació. La seva materialització suposaria un pas de gegant per a la cultura democràtica i permetria llimar o erradicar les seves deficiències.